

[Wiinblad.]

visningsministeren [Borgbjerg]: Vor Herre bevares!). Ja, den højtærede Minister siger: Vor Herre bevares! Jeg tror ogsaa, at Regeringen og Flertallet i Rigsdagen siger det, for vi vil vist i alt Fald næsten alle sammen ikke undvære den højtærede Minister i dansk Politik.

Jeg skal tillade mig at sige, at Ministeren ogsaa i denne Sag fuldt ud repræsenterer Socialdemokratiet, og jeg kan derfor paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtigt Vedtagelse. Jeg føler mig fuldstændig i Overensstemmelse med den arbejdende Stand, naar jeg anbefaler Lovforslaget. Vi opfatter nemlig det kongelige Teater som værende et Kunstens Akademi. Til det videnskabelige Universitet paa Frue Plads bevilges 4 Mill. Kr. aarlig, og der er ingen i nogen som helst Samfundsklasse, heller ikke i Proletariatet, der nogen Sinde har rejst Indvending herimod. Hvorfor da ikke ogsaa yde Statsbidrag til Kunstens Universitet? Fra Frue Plads faar vi Læger, Dommere og Præster, fra Teatret faar vi, hvad Folket holder mere af end Dommere og Præster, nemlig Kunstnere: Skuespillere, Sangere og Dansere. Eleverne fra begge Universiteter bidrager til at hæve Kulturen i Danmark og til at hæve Danmarks Ry i Udlandet. Selv om den største Del af Befolkningen er udelukket fra direkte Adgang til de to Institutioner, erkender den, at de begge virker til Gavn. Det er det Syn, vi har paa denne Sag. Ligesom vi mener, at vi skylder Kulturen at understøtte Videnskaben, bør vi ogsaa af kulturelle Hensyn understøtte Kunsten, og hertil kommer Folkets levende Interesse for Skuespil og Musik; de mindre bemidlede er i Virkeligheden taknemmeligere for Kunsten og nyder den mere end Overklassen, og de er meget taknemmelige, hver Gang en Straale af Kunsten naar ned til dem.

Naar jeg kommer i det kongelige Teater og iagttager Publikum i Parkettet og de tilsvarende Loger, ser jeg, at mange af dem er noget indifferente, saa at Skuespillerne og Forfatteren har vanskeligt ved at ruske dem op. Det hænger vist for en Del sammen med Overmættelse. Dette Publikum har for ofte og for let Adgang til Nydelsen, baade i Indlandet og navnlig i Udlandet, hvor store Navne optræder paa store Teatre. Anderledes med Publikummet paa de billigere Pladser, herfra strømmer Aandsfriskhed ud over den hele Sal. Jeg har følt Latteren fra disse letbevægelige Mennesker strømme ud over os som Bølger. Det har været en af mine store Glæder i det kongelige Teater, hvor

jeg har Raad til at sidde paa Friplads i første Parket, at føle den Bevægelse, som udstømmer fra det Publikum, der er henvist til at søge de billigere Pladser.

Det siges ogsaa, at til Eftermiddagsforestillingerne om Søndagen er der næsten altid udsolgt. „Politiken“ fortalte forleden, at Fru Hennings ligesom de øvrige Kunstnere holdt meget af at spille ved Eftermiddagsforestillingerne, fordi hun dér følte sig i særlig Kontakt med Publikum. Det fortjener at noteres, at den Følelse, jeg har af de billigere Pladser Publikum som kunstnydende, i høj Grad deles ogsaa af Kunstnerne, der spiller paa Scenen. En Gang har Fru Hennings spillet Nora i „Et Dukkehjem“. Ærede Medlemmer ved, at Stykket ender med, at Nora forlader Mand og Hjem. Om Mandagen var Fru Hennings paa Amagerstov for at købe Blomster. Konen, hun handlede med, havde tilfældigvis været i Teatret Dagen før og sagde nu venligt: Tak for i Gaar! Nabokonerne blandede sig i Samtalen, de havde ogsaa kendt Fru Hennings og havde tillige set hende i „Et Dukkehjem“. Pludselig lægger en af Konerne sin Haand paa Kunstnerindens Skulder og siger i dybeste Alvor: Men, kære Fru Hennings, hvor kunde De gaa fra Deres smaa Børn? „Politiken“ skrev, at ingen Kunstner kan faa en større Anerkendelse. Den viser, hvorledes dette Publikum samlever med Kunstnerne paa Scenen, i hvor høj Grad de samlever og samlér og samlér med den Kunstner, som paavirker dem i Øjeblikket, de ser ganske bort fra, at det er Teater, de føler, at det er Liv, og de lider og føler med det Liv, som vises dér. Saaledes er det for dem, som sidder paa Teatrets daarligste Pladser.

Derfor erkender Socialdemokratiet, at det kongelige Teater langt fra har været en folkelig Institution. Adgangen til det er dyr, og Teatret er slet bygget. Tilskuerpladsen er bygget saaledes, at Publikum i de fine Loger og Parkettet har lige saamegen Adgang til indbyrdes at spille Komædie som Kunstnerne paa Scenen. De Herrer og Damer paa de dyre Pladser kan i Virkeligheden opfatte Tilskuerpladsen som Supplement til deres egne Saloner i Hjemmene, hvor Toiletterne udstilles, og hvor Bekendtskaber stiftes og vedligeholdes. Dette Publikum kommer for at ses, og hele Teatret er i Virkeligheden bygget paa, at de Damer og Herrer kan bese hverandre og vedligeholde Forbindelsen med hverandre. Det hele er lagt an paa i det kongelige Teater, for Resten i alle de Teatre, vi har i København, at Publikum paa de